

Білополий Віктор Васильович

Кандидат історичних наук, доцент, завідувач кафедри філософії та політології Державного ВНЗ «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури»

ПАТРІОТИЗМ ПО-УКРАЇНСЬКИ

Перехідний стан українського суспільства ставить перед ним вкрай важливі задачі. Вони обумовлені складністю розбудови фактично нової держави, нової моралі та вироблення нових цінностей, нових переконань, світогляду, які б сприяли вирішенню цих складних, не перебільшуючи, історичних завдань.

Специфіка української історії, і особливо події останніх місяців показують, що все більшого значення для сьогодення, а особливо для майбутнього країни набуває патріотизм. Це найбільший дефіцит сучасного українського суспільства (радий би помилятися). Заїжджений в радянські часи, в сучасний період майже не згадувався або як, навіть щось таке глумливе! А слід нагадати, що патріотизм – це "любов до Батьківщини, почуття відповідальності за її долю, готовність і здатність служити її інтересам та сприяння її успіхам у сферах внутрішнього життя й на міжнародній арені". І, лише зараз, коли головною проблемою стала, фактично, боротьба за незалежність України, збереження її як цілісної, суверенної держави, в умовах агресії з боку Росії, кращі сини українського народу підтверджують "ще не вмерла України і слава, і воля", ціною великої жертвовності доводять, що Батьківщина, Україна, рідна земля це не порожній звук.

Також патріотизм це бережливе хазяйське відношення до оточуючого природного і культурного середовища, піклування і збереження його, розуміння його неповторності. В будь-якій сфері діяльності робити справу так, щоб була не тільки особиста, а і суспільна користь. Людина повинна розуміти, що працюючи на себе, вона створює матеріальні або духовні цінності і для інших. Сумлінно сплачувати податки, підтримуючи бюджетну, невиробничу сферу, а також дітей, хворих, непрацевдатних.

Але, на жаль, практично стало нормою життя брутально-споживче ставлення до всього, що нас оточує: вирубаються ліси, йдуть під сокиру зелені зони в містах, у що перетворюються малі і великі річки, порушуються аквасистеми, забруднюється земля, із сільгоспкористування виводяться родючі українські чорноземи, жахливі, незворотні для середовища наслідки несе

індустріальне виробництво. За всім цим стоїть діяльність людини корисливої, егоїстичної, малокультурної, яка діє за принципом: "Після нас – хоч потоп". Зразки цього демонструють влада, на всіх її рівнях, бізнес та і не тільки. Патріотична ж влада повинна жорстко виступати на захист національних інтересів своєї країни, піклуватись про життєвий рівень своїх громадян, а не обмінювати національні інтереси на свої власні, комфорт та благополуччя. Цілком зрозуміло, що якби ми мали у владних структурах патріотично налаштованих реформаторів, фахівців, то радикальні соціальні перетворення, розвиток економіки, солідна, зважена зовнішня політика були б не мріями і обіцянками кожного уряду, а реальністю. Як влада може працювати на користь всієї своєї держави, коли вона комплектується не цивілізовано – "помаранчеві" міняли "синіх", "сині" – "помаранчевих". Тут більше корпоративізму ніж патріотизму. Все більше вимальовується образ не демократичного суспільства європейського типу, а - "дикого" капіталістичного латиноамериканського зразка – з різкими соціальними контрастами, мафіозною елітою, всепроникаючою продажністю і розгулом насильства. Корумпованість чиновників тільки акумулює такі "цінності" суспільства, в якому все продається і все купується. Суспільство все більше деградує, своїми "проектами", "результатами", ми дуримо самі себе, і зовсім не наближаємо до омріяної Європи. Дай Бог, щоб почали працювати прийняті закони про боротьбу з корупцією та про люстрацію.

Тільки патріоти своєї Батьківщини, а в конкретних умовах патріоти свого міста, села тощо здатні внести суттєві, позитивні зміни в життя нашого нестабільного суспільства.

Бродецькая Юлия Юрьевна
Кандидат социологических наук,
доцент кафедры философии и политологии
Национальной металлургической академии Украины

СОВРЕМЕННЫЕ ВЫЗОВЫ ПРОБЛЕМЕ СОЦИАЛЬНОЙ ЦЕЛОСТНОСТИ

Ситуация социального дисбаланса, проявляющая себя не только в политическом и экономическом диссонансе, но, прежде всего, в культурном кризисе обладает субъективно-объективной природой происхождения. Об этом свидетельствуют маркеры индивидуального развития человека (актуализация экзистенциальных проблем личности, особенно отчетливо заявившая о себе в последнее столетие), а также социальные противоречия (в частности поиск новых более адекватных форм политической и экономической сфер жизни,